

JEVANY

HEZKÉ MÍSTO K ŽITÍ

ČTENÍ PRO VŠECHNY, KDO MAJÍ JEVANY RÁDI A CHTĚJÍ PRO NĚ OPRAVDU NĚCO UDĚLAT,

Jevany jsou oáza klidu, měli bychom ale hrát jako tým

Jan Stejskal je člověk, který celý život pracoval v týmu. Bývalý reprezentační brankář chytal sedm let za Spartu, jedenáct a půl roku měl v letenském klubu na starosti gólmany coby asistent trenéra. V Jevanech žije 25 let, poslední čtyři roky se snaží svoje zkušenosti týmové práce využívat jako starosta Jevan. Co to má společného?

Já jsem nastupoval do funkce s myšlenkou, že by obecní úřad mohl fungovat právě jako fotbalový klub. Tedy že stejně jako se ve fotbale všichni snaží, aby pro společný úspěch celého mužstva udělali maximum, tak se my zvolení lidé budeme snažit co nejvíc udělat pro zlepšení života Jevan. Ale postupem času jsem zjistil, že světy fotbalu a svět obecní politiky jsou odlišné. V obci mají někteří lidé protikladný zájem, a tak je mnohem důležitější tyto zájmy vyvažovat.

Jak se to za uplynulé čtyři roky dařilo?

Naštěstí pro Jevany většina lidí v zastupitelstvu chápe, že jsme nebyli zvoleni, abychom se hádali, ale abychom pro obec něco udělali. Mně například hned od počátku i během celého funkčního období velmi pomáhá předcházející starosta pan Švejda. I když byl zvolen za jiné uskupení. Kdykoli bylo třeba cokoli vysvětlit nebo pomoci, nikdy neodmítl, za to mu patří můj velký dík. Jemu jde stejně jako mně o věc, a ne o konflikty. My všichni přece potřebujeme dobře opravené silnice, nebo aby fungovala kanalizace a vodovod.

Lidi nejvíc zajímá výsledek vaší práce a ten je třeba na ulicích celkem vidět...

To rozhodně. Já jsem měl největší radost, když se podařilo opravit most na návsi (nebo náměstí,

chcete-li). Právě během kontrolních dnů této opravy vznikl nápad opravit celou Pražskou ulici. Když jsem tu myšlenku poprvé nadhodil, řekli mi, že jsem se zbláznil. Co bychom prý ještě chtěli... Ale pak jsme podali žádost, ta dopadla dobře a výsledek všichni vidí. Teď ještě dokončíme opravu Černokostelecké a klíčové tepny Jevan budou pěkných pár let v dobrém stavu.

Naopak spousta práce asi vidět není...

Bohužel, za ty čtyři roky je stále více byrokracie, platí různé nové předpisy a zákony. Jde často o složité administrativní věci, které nejsou vůbec vidět, ale zabere hodně času. Obec i jeho starosta jsou ale povinni je dodržovat. Někteří lidé například nechápou, že dnes není možné něco postavit za obecní peníze na černo, že zákon nám ukládá třeba tolik diskutované kontejnery na tříděný odpad nebo ochranu osobních údajů GDPR. Je snadné to kritizovat, ale kdybychom tato nařízení nedodržovali, tak máme problém.

Není to přirozené, že část lidí má zájem úplně jiný než druhá část?

Samozřejmě, jak jsem říkal, i ve fotbale mají lidé na věc různé názory. Ale když dojde na lámání chleba, nakonec se dohodnou na jednotné cestě. To se bohužel tady u nás úplně nestalo. Přece nejde ani tak o střet názorů, jako o to, že bychom měli něco udělat pro obec. My si nemůžeme hrát na vysokou politiku, jakási koalice a opozice, to přece nejde. To je nesmysl.

sl. Ale menšina našich zastupitelů si plete obecní úřad s parlamentem. Chtějí hlavně diskutovat, dělá jim radost ostatní pozurážet, pomlouvat nebo tupit. Ke štěstí jim zřejmě chybí jenom přímé televizní přenosy. Jenže my nejsme britský parlament. Takový přístup mě štví, stačí se podívat, jak často kdo ze zastupitelů hlasuje proti nebo se hlasování alibisticky zdrží.

Jenže jsou kontroverzní témata, třeba právě zmínované odpady...

Jasně, někomu se třeba ty kontejnery nelíbí. Ale my jsme povinni odpad třídit, a touto cestou naopak obec ročně vydělává přes 100 tisíc korun. Problém byl i s komunálním odpadem. Když jsem nastoupil, 25 procent vlastníků nemovitostí platilo odpad za zbylých sedmdesát pět. Byli to převážně chataři, ale i někteří stálí obyvatelé. A doplácela obec a sami obyvatelé. To přece není možné.

Dalším problémem byla čistírna odpadních vod...

Problém čističky byly nesmírně vysoké náklady na elektřinu, některé technologie byly zastaralé, šlapaly nepřetržitě, místo toho, aby se vypínaly, obec to stálo ze společné kasy přes půl milionu korun ročně. Dnes věříme, že se po opravách dostaneme na polovic. Ty technologie teď budou pracovat jen tehdy, když opravdu mají.

Co naopak v Jevanech postrádáte?

Podle mne bychom mohli mít mnohem pestřejší společenský život. Ano, jsou tu akce fotbalistů, dobrovolných hasičů, daří se organizovat Jevanohraní pro dětské domovy a klokánky, ale stejně si myslím, že potenciál Jevan coby nejen mediálně slavné obce je mnohem větší. Vždyť na ně a jejich historii všichni můžeme být pyšní.

Jaké by tedy Jevany měly být?

Pro mne jsou Jevany ztělesněním obyvatelné přírody, oázou klidu. Tou rozhodně musí zůstat. Ale je to i živá vesnice, vše by mělo dobře fungovat a samozřejmě k tomu patří i dobré sousedské vztahy. Myslím, že bychom si je neměli nechat ničím otravovat a že bychom společně měli táhnout za jeden provaz. Jako tým. Konec konců, i ve fotbale proti sobě stojí jednotlivé kluby, ale když se má bojovat za národák, stojí všichni bok po boku.

Naše milé...

Tu a tam, když se mě někdo zeptá, kde bydlím, a já řeknu, že v Jevanech, narazím na cosi jako „ááá... hogo fogo“. Marně vysvětluju, že tahle nálepka, táhnoucí se od první republiky, dávno nemá tu razanci. Že jsme normální vesnice se vším všudy. S návsí, byť se v našem případě vtipně jmenuje Náměstí. S domáckou samoobsluhou, poštou, hospodou, zastávkou autobusů, mateřskou školou, maličkým kinem, žel tak málo užívaným. Se sousedskými vztahy, a chci věřit, že spíš lepšími než horšími.

Víme samozřejmě, že to, co Jevany dělá pozoruhodnými a kdysi je pozdvihlo na onen slavný cíl společenské smetánky, je hlavně příroda. Harmonie rybníků a rozlehlých lesů, které vstupují i do zahrad, v nichž se navzdory letošním vedrům přece jen pořád dalo žít.

Víme, že tuhle krásu před víc než sto lety Pražákům objevil architekt dnešního Hlavního nádraží Josef Fanta. Že právě on sem přivábil Gabrielu Preissovou, která se do rozvoje Jevan činorodě vložila. Že se v její kamenné vile na břehu Jevanského rybníka scházeli Ema Destinnová i Leoš Janáček.

Že k Fantům do vily na kopci jezdil za jejich dcerou Marií řečenou Ma-Fa mladičký Jan Masaryk a v pozoruhodné funkcionalistické vile JUDr. Antonína Schauera se objevovali prvorepublikoví prezidenti, z nichž se nejvíc připomíná Edvard Beneš.

Že sem filmaři přivezli Jana Wericha, Jiřího Voskovce, Raoula Schránila, Adinu Mandlovou, Jaroslava Marvana, Josefa Kemra...

Že se tu v časech ne tak dávných dali potkat Karel Gott, bratři Štáidlové, Karel Svoboda, Yveta Bartošová, Jitka Zelenková, dzezmen Karel Velebný, filmový dokumentarista Jan Špáta...

Něco zmizelo, hodně zůstalo

Někteří z těch nositelů slavných jmen jsou minulostí a ani ti další tu nejsou stálíci.

A taky Jevany už mají jiný charakter. Naštěstí?

Rozhodně se zklidnily. Pominuly proudy luffáků, kteří se v horkých dnech valily k rybníkům a mezi nimiž se ve vodě málem nedalo proplavat. Vystřídali

je ovšem cyklisté, což bývá vidět nejen na cestách, ale v poledne i na terase restaurace Na statku, kde se o pohodu dělí s koňáky.

Už sice nefunguje „hotel Moskva“, kam se chodilo taky na pověstnou zmrzlinu. Zbořený je hotel Jevany a s ním nás opustily jeho výborné zmrzlinové poháry. Zmizel legendární, bohatýrskými večírky proslulý kiosek na pláži rybníka Jan. Skončila několikaletá kariéra hospůdky v kuželníku hotelu Interpatria.

Ale kam jít s kamarády máme pořád. Zůstává zmíněná, dlouhou historií obdařená restaurace Na statku. Komornější, i když přitažlivý stejně dobrou kuchyní je Chaťák, bodující hlavně štamgastsky přátelskou atmosférou.

Můžeme si snad stěžovat? Lesy, rybníky tu najdeme pořád. A když počasí dovolí, možná i ty houby zase porostou.

Marie Homolová

Z Kladna do Jevan

Roky bývala paní Patricie Šulcová dobrým duchem jevanského úřadu, znala kdekoho a kdekdo znal ji. A to není zdejší rodačka. Od chvíle, kdy se mezi zdejší lesy jako mla-dička přivdala z černého Kladna, už uběhlo 58 let. Má o čem vyprávět:

„Vychovala jsem tu dvě děti, pamatuju tedy dětskou poradnu ve vile Niklasových i školu, která v Jevanech fungovala do poloviny 70. let. Byla jsem s ní spo-kojená, děti přece jen zůstaly ve vsi. Věděly jsme, že se blíží poledne a za chvíli budou doma. Pan řídící s nimi dělal všechno, i

turistiku. S paní učitelkou Pecharovou se učily básničky, vyráběly šperky ze šišek, z kukuřice. Věnovala se jim hodně.

Pravda, práce tady nebyla, jen v JZD a v hotelích, tam ovšem na směny a to s malými dětmi nešlo. Zdejší Rada žen, kam mě taky nalákaly, nějaký čas usilovala o vilu Olga, že v

ní zřídí školku. Jednalo se o tom dlouho, ale nebyly peníze a tak to zapadlo. Teď tu školka konečně je, plná a pěkná. Někdo sice proti ní brojil, ale když sám nemám malé děti, nemůžu přece říct, že ji nechci. Já pro ni byla. Ale nebyla jsem pro to, aby se dětské hřiště zřídilo na plácku u kina nebo u rybníka. Děti jsou dneska čilé, těžko je uhlídat.

Hřiště se pak postavilo v Kozojedské ulici, a zase byly od dospělých řeči. Že by tam děti chodily i házet si na koš, ale je pro ně vysoko. Proč nepřišli na úřad a neřekli?

Tohle mě zlobí. Leckdy zbytečná kritika. Někdy to jsou maličkosti a člověk se zbytečně rozčiloval. Já to sice neumím, ale mrzelo mě to. Starosta se stará, aby se něco vylepšilo, ale musí čekat, až mu schválí dotaci. Bez ní začít nejde. A dotace někdy přijde tak pozdě, že se práce zdrží.

Taky se říká, že je tu draho a jen jeden obchod. Kdo má auto, jede do Kostelce, ale já jsem s jevanskou prodejnou spokojená. Denně čerstvé pečivo, děvčata se snaží.

Škoda je kina. Kdysi jsem v něm pracovala a bývalo vyprodáno. Čelisti jsme hráli třikrát! Když v létě přijeli rekreanti, chodili všichni, a to jich bylo skoro 150. Pak do toho zasáhla televize. Šly jsme večer

z kina, kam přišla sotva půlka lidí, a cestou domů jsme nepotkaly živáčka. Jen v domech kolem svítily obrazovky.

Snad že život býval družnější. Dneska se leckdo strání, já jsem víc, ty jsi míň, ale to není dobré. Možná nemáte smysl pro způsob jejich zábavy, ale vyjít by se mělo s každým. Když do studia ke Svobodovi jezdíval Karel Gott a vystupoval naproti nám z auta, vždycky mě přes ulici pozdravil. Totéž Štaidlovi. Dobré vztahy jsem mívala s první paní Svobodovou, moc milá. Přišla třeba: Paní Šulcová, nemáte vajíčko? Já povídám: To víte, že mám. Pak mi jich místo jednoho přinesla vrátit pět.

Ale pořád tu k životu hodně přispívá příroda. Kdyby vykáceli Voděrák, moc by se ztratilo. Horší je, že

rybník bývá špinavý. Ne že by tam někdo něco pouštěl, ale přítoky nejsou. Kdysi jsme do něj s tchýní chodily máchat prádlo a byla voda, že jste na dně viděla každý kámen,

Lidi se ale pořád scházejí. Jen se víc dneska věnují turistice, jezdí na kole. To dřív nebyvalo, i když my mámy jsme tenkrát s kočárky chodily do Voděráku,

tam a zpátky. Bývalo nás i osm a užily jsme si to.

Když děti odrostly, šla jsem do práce. Nejdéle jsem dělala na úřadě a líbilo se mi to. Bylo mně smutno, když jsem ho opouštěla. Ale šla jsem na operaci, dál to nešlo.“

Co byste tu uvítala?

Domov duchodců. Kdysi pan Švejda myslél na bývalou školní zahradu vzadu nad obecním úřadem, ale pozemek nakonec koupil soukromník. Kdyby tehdy ten plán vyšel, staří lidé by zůstali doma, v Jevanech. Věčná škoda, že k tomu účelu nekoupili Interpatrii.

Hasičina je bezvadná věc

Roman Trmal o tom ví svoje, už roky vede jevanský Sbor dobrovolných hasičů

Přistěhoval jsem se před jedenácti lety z Tehova, kde jsem dělal velitele mladším mužům. V Jevanech sice výjezdová jednotka taky byla, ale mladí o hasičinu v tu dobu neměli zájem. Zdálo se mi to škoda, a protože jsem se tu rychle skamarádil, řekl jsem si, že by bylo dobré dát to víc dohromady. Abychom mohli objíždět i soutěže.

Lámat nikoho jsem nemusel, přišli rádi. Na první schůzi se nás sešlo asi dvacet, dneska máme osmačtyřicet lidí. Z toho čtyři z Vyžlovky, což nevidím jako problém, je to spřátelená vesnice.

Samozřejmě, ze začátku jsem trochu narazil, dominoval tu Pepa Hedrlín a já byl náplava. Ale přijal mě bezvadně. Kdybych neměl jeho podporu, asi by to šlo hůř.

Jak jste se rozjízďdili?

Když jsme v roce 2012 poprvé v pěti vyjeli na okřeskovou soutěž, vypadali jsme jako banda z hospody. Skoro všechno oblečení jsme si museli od známých půjčovat. Mundury, helmy, opasky... Ale zlepšilo se to už za bývalého vedení obce pod

Jardou Švejdou. A fandí nám i současné vedení. Co potřebujeme, dokážu od nich dostat.

Co to obnáší?

Jsou dvě věci, které se trochu pletou: sbor a výjezdová jednotka. Sbor je parta lidí, která objíždí a pořádá soutěže, plesy, prostě se stará o občanský život. Ve výjezdové jednotce je dneska sedm lidí, konečně oblečených podle pravidel. Což nejsou malé sumy. Zásahové boty 8 tisíc, mundury asi 11 tisíc, přilba asi 7 tisíc, rukavice 3 tisíce... Pro jednoho zhruba 40 tisíc.

Proč jsem v Jevanech rád

Jezdím do Prahy do práce, ráno i večer stojím v koloně, ale když se vracím kolem rybníků domů, dýchne na mě pohoda a pražský stres ze mě trochu spadne. Rozhodl jsem se tu žít, zůstat tady. A možná nejvíc se mi líbí, že když přijdu do hospody v montérkách a sedím tam s lidmi úspěšnými v byznysu, nikdo se mnou nejedná povýšeně. S tím jsem se jinde moc nesetkal. Mentalita jevanských je vesměs přátelská.

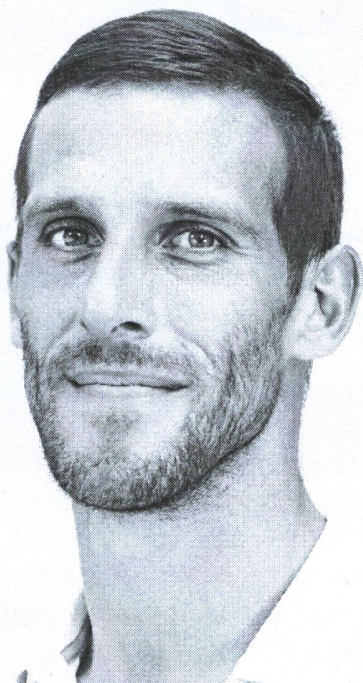
Rozpočet na obecním úřadě máme kolem 200 tisíc na rok. Sice se snažíme, aby vždycky něco zůstalo, ale peníze potřebujeme. Klukům na výjezd musím poskytnout všechno, co musí mít. Ručím za ně. Kdyby se jim něco stalo a nebyli správně oblečení, jde to na moji hlavu. Obec nám platí školení, díky kterým už máme stejnou kvalifikaci jako profesionální jednotky. Přesto jsem vždycky šetřil, protože jsem věděl, co nás čeká: pro výjezdovou

jednotku ještě jedno auto. Žijeme v lesích, největším nebezpečím jsou polomy. Letos při vichřici padlo stromů asi třicet. S Tatrou něco objedeme, ale když se potřebujeme rozdělit na dvě party, někdo musí vlastním autem. Sice používá svůj majetek ku prospěchu obce, ale nikdy neví, kdy mu na něj padne zlomený strom a všechno bude špatně. Proto jsem začal usilovat o dodávku, čtyřkolku do našich kopců.

Daří se?

Je to na dobré cestě. Teď děláme výběrové řízení, zhruba v září by auto mělo přijet. Od ministerstva vnitra jsme dostali 400 tisíc, od Středočeského kraje 300 tisíc. Jenže auto stojí 1 450 000 korun, takže zbytek musíme vytáhnout z obecní kasy. Tuším sice humbuk, že obec dá takové peníze, ale pokud by po pěti letech byla ve finančních problémech, auto prodá za stejnou částku, kterou se spolupodílela na nákupu vozu.

A my ho na výjezdy potřebujeme. Máme i dost požárů, stalo se taky, že jsme během týdne vyjeli třikrát. Do Tetry naložím jen tři lidi, jenže k ohni musíme jet buď ve čtyřech nebo v šesti. Zatím tedy vždycky bereme soukromé auto.

Co chystáš dál?

Časem novou hasičárnu. V Tehově jsme měli místnost, kde jsme se po návratu z výjezdu mohli osprchovat, převléknout se. Tady je jen kumbálek, kde si věci věšíme na hřebíky. Všude na mukařovském okrsku jsou na tom líp, naše hasičárna je tragédie. Stavěla se v akci Z a spodní zeď je samá škvára. Co kdo měl, hodil do ní. Nemůžu se spolehnout, že vydrží. Takže novou!

A to jsme v roce 2012 startovali s hasičárnou, která nebyla zkolaudovaná. Letos jsme dostali díky laskavosti spoluobčana část pozemku pod ní, ale hlavně se ji podařilo zkouladovat a dostala číslo popisné. Je tedy legální a konečně můžeme žádat o dotace.

Hlásíš se k tomu, že jste parta. Což ovšem znamená i společenský život.

Běží prima, stačí jen vzít letošní rok. V lednu jsme měli valnou hromadu na ukončení sezóny. V březnu byl okrskový ples, 200 lidí, Statek narvaný. Líbilo se mi, že přišlo hodně jevanských. V dubnu jsme měli Začarováný les, na který dorazilo 330 dětí.

V květnu na okrskové soutěži holky skončily třetí, sice ze tří, ale pohár přivezly. Chlapům to moc neklaplo. Jenže dobrý pocit mám už jen z toho, že se sejdou u hasičárny na trénink. Hodně jsme zapojili srandu, patří k tomu.

Červenec a srpen jsou prázdniny, okurková sezóna, a v září už to pojede každý víkend. V Tehovci memoriál Míly Dlabače. V Mukařově soutěž Za tři rohy. Třetí víkend Jevanský železnák, tradiční akce s disciplínami v hasičském stylu. Chlapi i ženské si hodně se silami sáhnou na dno.

Už příští rok bych chtěl náš sbor zapojit taky do hasičské soutěže, kterou dělá jedenáct měst. Snad to vyjde a vyrazíme konečně i dál.

Co se podařilo: 9x pro Jevany

Jak říká slavné přísloví, úspěch má mnoho otců, porážka je sirotek. Na tom, co jsme v Jevanech za poslední čtyři roky postavili a zařídili, má samozřejmě zásluhu mnoho lidí z vedení obce, a k tomu, co se třeba nepodařilo, se skoro nikdo nehlásí. Tím spíš si ale pojdme udělat malé shrnutí:

1. Silnice:

Díky vstřícnému postoji Krajského úřadu a díky aktivitě obecního úřadu i osobním intervencím byla kompletně a velmi kvalitně zrekonstruována dlouhá Pražská ulice, most na Pražské a část komunikace spojující hřbitov Aldašín a Bohumil. Opravili jsme také ulici Aldašínskou, Na Dubince a část ulice Ve Smrčinách. Oprava nyní čeká Černokosteleckou ulici od návsi až k mostku směrem na Kostelec.

Ulice Fantova byla nově zhotovena z recyklátu.

2. Bezpečnost:

Nové osvětlení získaly ulice Kociánka, Příčná, Lesní, Nad Školou, Jana Špáty a Fantova. Na rizikových místech obce byl instalován kamerový systém proti zlodějům, napojen přímo na policii.

3. Čistírna odpadních vod, přečerpávací stanice a kanalizace:

Čistírna byla v havarijním stavu, po kompletní rekonstrukci je zde nové vzduchování, dmychadlo, oxisonda, je umožněn elektronický dálkový přístup k ovládání a díky tomu všemu byla spotřeba energie snížena z 550 tisíc korun ročně na polovic. Byly kompletně vyčištěny 3 ucpané větve kanalizace, kompletně zrekonstruovány a modernizovány 2 přečerpávací stanice, které byly připojeny na počítač a dálkový

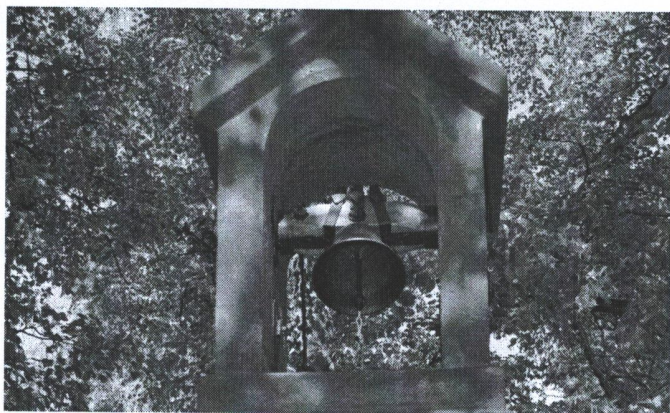
přístup. Současně bylo vyprojektováno protažení hlavní větve kanalizace a vodovodu směrem na Vyžlovku (zeleným pásem). Také byla naceněna přeložka kabelů ČEZ a CETIN.

4. Odpady:

Díky kontejnerům na papír, sklo, plasty a kovy se na svoz tohoto odpadu nedoplácí, ale naopak získává cca 120 tisíc korun ročně, čímž se za pytle na tříděný odpad již neplatí. K dispozici jsou také kontejnery na elektroodpad, bioodpad, oděvy a použité jedlé oleje. Byly instalovány koše na psí exkrementy v centru obce.

5. Zvonička, hřbitov:

Díky dotaci z MMR byla rekonstruována zvonička na náměstí. Pozemky pod aldašinským hřbitovem a lesní část komunikace Aldašinská se konečně podařilo směnit se školním lesním podnikem a z části už patří obci. Hřbitov je nyní elektronicky zobrazen na www.obecjevany.cz. Současně byl vytvořen řád hřbitova, evidence hrobů a nájemní smlouvy s vlastníky na min 10 let.

6. Hasiči:

Jevanští dobrovolní hasiči dostali nové vysílačky, výstroj, helmy atd. Loni byl obci darován pozemek pod hasičárnou jedním z občanů a díky tomu jsme hasičárnu konečně zkolaudovali. Nyní se pyšní č. p. 139 a může být oficiálně používána k tomuto účelu. V krátkém výhledu je nákup výjezdové dopravní hasičské dodávky, jež bude z části financována z prostředků MVČR a KÚSK.

7. Fotbal:

Byly rekonstruovány kabiny na fotbalovém hřišti, jsou zde nové dveře, okna i zateplení, nové šatny a sprchy pro rozhodčího, nové sociální zařízení. Klubovna, která byla částečně postavena na pozemcích, které byly původně komunikace, jsme nechali zaměřit, v katastru nemovitostí změnit charakter a stavbu

legalizovat. Současně bylo plotem odděleno fotbalové hřiště od dětského. Také se uskutečnila velká rekonstrukce dětského hřiště.

8. Úřad:

Právě vzniká nový Strategický rozvojový plán obce Jevany nutný k možnému žádání o dotace i dalšímu rozvoji obce. Obecní úřad byl elektronizován, řadu věcí lze vyřídit na dálku. Máme zde možnost platit platební kartou. Jsou nové www.obecjevany.cz, nové 4 e-mailové adresy ke komunikaci s úředníky a starostou. Na www.obecjevany.cz můžete navštívit historické mapy naší obce. Proběhla rekonstrukce vnitřní části celé budovy Obecního úřadu, tzn. kanceláře, archiv a tělocvična se šatnou. Byla vyměněna zbylá dřevěná původní okna ze zadní části budovy, také luxfery na chodbě za shodná plastová okna a okenní parapety.

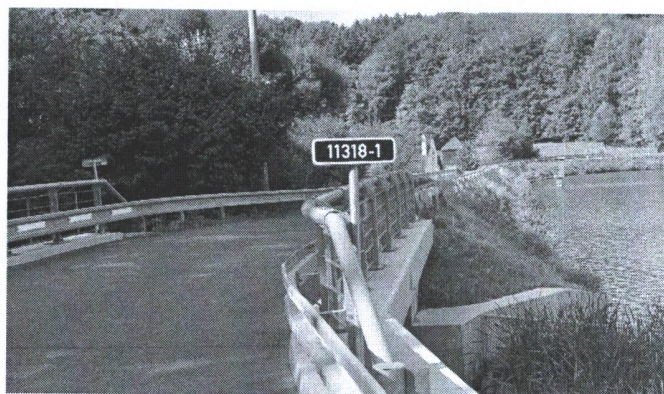
Zabezpečení budovy OÚ alarmem napojeným na bezpečnostní agenturu a požární čidla.

Veřejná sbírka na kino proběhla v roce 2017. Bylo vybráno něco málo přes 50 000,- Kč, finance použijeme na drobné opravy a zaměření celé budovy.

Nyní je zadáno zhotovení nového územního plánu, zažádali jsme o dotaci a jsme náhradníci pro získání.

9. Stroje:

Byla opravena obecní multikára, aby byla způsobilá silničního provozu, zakoupen traktor Zetor s přídatnými zařízeními pro další využití. Bylo zakoupeno mulčovací zařízení pro traktůrek na sekání ploch v obci.

Děti uhněte, jede vašnosta...

Jevany jsou na tom stejně jako celá naše česká země. Jsou mezi námi hrdinové, klidní pracanti, skvělí skromní a poctiví lidé, ale taky nejruznější Hujeři a Bretschneiderové. Vypočítaví vlezdoprdelkové a malí čeští udavači.

V posledních měsících se tady mezi námi občas šíří tis-kovina, jejíž nejlepší výplody visí na nástěnce u samoš-ky. Smyslem tohoto tisku, jehož jeden pisatel ani nemá odvalu se podepsat jménem, a tak používá zapomenu-tou důchodcovskou přezdívku Salátník, je rozeštvávat a škodit.

Autorům není nic dobré. Opravili jsme v Jevanech nejdůležitější silnici? Špatně! Zavedli jsme moderní kontejnerový sběr odpadu, za který obec dostává pení-ze? No fuj! Dovolili jsme si dodržovat pravidla a zákony při správě obce? Odporné! Chceme, aby auta na hřbitov nejezdila mezi domy osmdesátkou? Zločin!

Kritika všeho dobrého je ovšem jen jedna stránka min-ce. Ta druhá je, že malé české práskačství u toho nezů-stává. Místo toho, abychom si věci vyřešili jako chlapi mezi sebou, a respektovali názor většiny, dotýčný Salátník píše nejen samizdatový časopis, ale také nejruznější hlášení. Udání na úřady.

Citujme: „Jakožto občan obce Jevany...,“ píše dne 22.6. 2018 zmíněný Salátník na Městský úřad v Říčanech, „... podávám námitky... ..proti stanovení místní úpravy provozu na komunikaci Aldašinská... ..vlastníkům hrobů na místním hřbitově by vznikly neúměrné kom-plikace...“. O co jde?

Na obecním zastupitelstvu chceme, aby po úzké silnici mezi domy směrem na Aldašín jezdili lidé pomalu a ni-koho neohrožovali. A co chce Salátník? Hájí své údajné právo jezdit tudy autem na plný plyn bez ohledu na lidi, kteří tam bydlí. Děti, klidte se z cesty, jede pan vašnosta!

Sobecké a bezohledné? Bohužel ale typické. Jindy píše Salátník udání na ČEZ, že prý v Jevanech obec neo-právněně užívá noční proud. Nebo si stěžuje, že na svůj oblíbený hřbitov zas prý nemůže chodit o půlnoci...

Někoho to může rozčítit, ale je to spíš na pousmání. Malý český človíček a pořádný bonzák zkrátka do správné vesnice patří...

Petr Jelínek

Kam zajít:

25. srpna - Limonádový Joe

Do areálu louňovické restaurace U Henců ho přivezou ochotníci z vraňanského Souboru Mošna. Začátek v 19 hodin.

31. srpna - Hudba Praha Band

Stříbrná skalice, restaurace Na Marjance

1. září - Tři sestry

Kapela s nám dobře známou tváří Lou Fanánka Hagena vystoupí na vyžlovském koupališti. Koncert, na němž zahrají i E!E, MZH a Doctor P.P., začíná v 17 hodin.

9. září - „Masaryk v Říčanech“

Symbolické uvítání vlaku, průvod s hudbou, výstavy a koncert Anety Langerové jako upomínka slavné události.

15. září - Jevanský Železnák, Paddleboarding

V sobotu bude hladina Jevanského rybníka patřit již tradičním závodům Jevanský Železnák a pátému roč-níku Jevany Paddleboard Contest. Všichni odvážní jsou vítáni, první akce začíná v 10:00 na parkovišti na návsi, druhá akce ve 14:00 na pláži Jevanského rybníka.

15. září - Filmový festival

Ve 12 hodin také začíná v našem kině 2. ročník fil-mového festivalu. Děti se mohou těšit na odpolední animované filmy, večer bude patřit dospělým.

22. září - Ahoj, léto!

Zábavné odpoledne jevanských hasičů pro děti. Ukázky hasičských dovedností a atrakce pro malé i nejmenší.

Jevanská infolinka

Po kratší přestávce, vynucené přechodem na zákonná pravidla GDPR o ochraně osobních údajů, se vrátí infolinka. Je třeba, aby zájem-ci o účast na ní vyjádřili písemný souhlas. Formulář najdete na obecním úřadě, na poště a v samoobsluze, případně si ho můžete stáhnout z webových stránek OÚ. Pokud budete chtít nějakou informaci prostřednic-tvím JI zveřejnit, pošlete ji v podobě SMS na číslo 778 066 070.